

ပြည်သူ့တွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ

နိုင်ငံရေး

အတွေးအခက်ဆေးများ

လွန်းဆက်နိုးမြတ်

သူ့အမေး၊ သူ့အရေးတွေက ရင်မှာ လာစိုက်နေတယ်

သူ့အော်နေတယ်။

အာခေါင်ကို ခြစ်လို့ အသံကုန်အော်နေတယ်။ ခေတ်ကြီးက ရင်ဘတ်တွေ အစိမ်းလိုက် ခွဲခံထားရလို့ မချိမဆံ့ ဖြစ်နေရှာတယ်။ သနားစဖွယ် ပုံပျက်ပန်းပျက်နဲ့ သေဇောငင်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးအတွက် သူ့အော်နေတယ်။ အဆင်မပြေမှုတွေအတွက် သူ့အော်နေတယ်။ ခေတ်ကို မောင်းနှင်နေသူတွေကို မကျေမနပ်နဲ့ သူ့အော်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေစာအော်ဟစ်နေမှုက သောင်းထိုက်က ကြားမကြား မသိရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေကြလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သတိရလာစေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ။ သူ့အော်နေတာက ကျွန်တော်တို့ ကို မေးခွန်းထုတ်နေတာလည်း ဖြစ်တယ်။

ခေတ်ကြီးကကောင်း၊ မကောင်း ဆိုတာ မေးစရာမလိုတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုလို အဖြေကို အားလုံးသိနေကြတယ်။ ပြည်သူတွေ နေလို့ ထိုင်လို့ မှကောင်းရဲ့ လား၊ စား၊ ဝတ်၊ နေရေး၊ အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ လုပ်ခလစာနဲ့ နေရေး၊ စားရေး ကာမိပါရဲ့ လား၊ အိုမင်းမစွမ်း ဘဝနေဝင်ချိန် ရောက်တဲ့ အခါ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြမလဲ။ နိုင်ငံတော်ဆိုတာကြီးက နိုင်ငံတော်အလုပ်ကို လုပ်နေပါရဲ့ လား။ စသဖြင့် မေးခွန်းတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝလုံ ခြုံမှုက ဘယ်လောက်ထိရှိလဲ။ ခေတ်ဟာ မောပန်းနေရှာတယ်။ မေးခွန်းတွေက မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်။

(ကို) လွန်းဆက်နိုးမြတ်ဟာ “ ပြည်သူတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ ” ဆိုတဲ့ အက်ဆေး ဆောင်းပါးစာစုနဲ့ သူဖြတ်သန်းရာခေတ်ကို သူ့အမြင်၊ သူ့အတွေးတွေနဲ့ ရက်ယှက် ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ဒီမိုကရေစီကို ကူးပြောင်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ရပ်ထဲရွာထဲက အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံတွေရဲ့ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကနေစလို့ ဟိုးအခေါင်အဖျားက တာဝန်ရှိသူတွေရဲ့ တာဝန်မသိမှုတွေကို သူ့အရေးအသားနဲ့ ဖော်ပြအော်ဟစ်ထားတယ်။ တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆိုရေးရှိလို့ ဆိုတယ်။ သူဟာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်တဲ့ အားလျော်စွာ သူရဲ့ အရေးအသားတွေက ချွန်မြစူးရှနေတယ်။ ခေတ်ပျက်၊ ခေတ်ကျပ်ကြီးမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေကို သူပြန်တမ်းတလွမ်းမောတယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ စိတ် ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သူတူးဖော်တယ်။ အဆီအငေါ်မတည့်တဲ့ လောကရဲ့ လွဲချော်မှုတွေကို သူသရော်တော်တော် ကြည့်ရှုတယ်။ အစစအရာရာ ညစ်ထုတ်နေရတဲ့ ခေတ်ကြီးကို သူရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေတယ်။ ဟားတိုက်ရယ်မောချင်တာတွေကို သူ့အရေးအသားတွေနဲ့ ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့အရေးအသားတွေက ကျွန်တော်တို့ ရင်ကို လာစိုက်ပြန်တယ်။ သူ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒဏ်ရာတွေက တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သွားပြန်တယ်။ သူရဲ့ စိတ် ပထဝီအနေအထားမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝဲလှည့်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မွန်းကျပ်မိတယ်၊ မောပန်းတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ နာကျင်ရပြန်တယ်။ နာလိုခံခက် ဖြစ်ရတယ်၊ မကျေမချမ်း ဖြစ်ရတယ်။ သူဖြတ်သန်းတဲ့ ခေတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းတဲ့ ခေတ်ရဲ့ ဒီမိုး၊ ဒီလေ၊ ဒီလူတွေက အတူတူပဲ မဟုတ်လားဗျာ။

ဒီစာအုပ်မှာ ဆောင်းပါးအပုဒ်နှစ်ဆယ် ပါဝင်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးအများစုဟာ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ High Speed Weekly Car Journal နဲ့ မဇ္ဈိမအပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်တို့ မှာ ပါဝင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ စာမူတွေ ပုံမှန် ရေးပေးခဲ့တဲ့ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ပါဝင်တဲ့ အရေးအသားတွေကနေတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ ကို နေ့စဉ် နေထိုင်မှုကို ပြန်လည်တွေးတောဆင်ခြင်မိစေအောင် လျှပ်ကူးစေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာ လုပ်နေကြလဲ၊ ဘာလုပ်မှာ လဲဆိုတာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြောင်းအလဲလို့ ပြောပြီး မပြောင်းလဲနေတာတွေကို ပြန်သတိဝင်လာစေတယ်။ သူ့အရေးအသားတွေကို ဖတ်ရှုရင်းကနေ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ခံစားချက်တွေကို ပြန်လည် သိမြင်နေရမှာ အသေအချာပါပဲ။ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ တော့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေ အနေနဲ့ “ ပြည်သူတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အဖြေကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ သတင်းစကားအကြို ပါးလိုက်ပါရစေ။

လေးစားလျက်

မိုးသက်ဟန်

လမ်းကောင်းဖို့ လိုသည် ။ ဒါ့အပြင် . . . ။

(၁)

ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ကားလှလှလေးက ခေတ်မီသန့်ရှင်းသပ်ရပ် ကျယ်ပြန့်လွန်းသော နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမထက်မှာ အလျင်စလိုပုံစံဖြင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသည် ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ကားလှလှလေးနောက်မှာ တော့ လူဆိုးများက ကားပုံစံမျိုးစုံဖြင့် တရကြမ်း လိုက်ပါလာသည် ။ ခေတ်မီသန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကျယ်ပြန့်လွန်းသော လမ်းမထက်တွင် ဇာတ်လိုက်နှင့် လူဆိုးတို့ ၏ မော်တော်ကားများ သာမက အခြားအခြားသော လူမျိုးစုံတို့ ၏ မော်တော်ကားမျိုးစုံတို့ သည် လည်း တရိပ်ရိပ်မောင်းနှင်နေကြသည် ။ လူဆိုးမော်တော်ကားများက ဇာတ်လိုက် မော်တော်ကားကို မီလုမီခင်ဖြစ်လိုက် ပြန်ကျန်လိုက်နှင့် ။ ဒါ့အပြင် လူဆိုးတို့ က ကားအပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြုထွက်ပြီး သေနတ်တွေဖြင့်လည်း ဇာတ်လိုက်၏ မော်တော်ကားကို တဒက်ဒက် လှမ်းပစ်ခတ်သေးသည် ။ ထိုသည့် ကျည်ကထိ၊ လွဲချော်သည့် ကျည်က လွဲချော်။ ကြားထဲမှ မဆိုင်သည့် မော်တော်ကားတချို့ကို သွားထိမှန်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းသည့် ကားက ပြောင်း၊ တိမ်းမှောက်ပေါက်ကွဲမီးလောင်သည့် ကားတွေကို ကြည့်ရတာလည်း ကြက်သီးထစရာ။ သို့ရာတွင် လူဆိုးတွေသည် ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ကားကို ထိမှန်အောင် မခြေမှုန်းနိုင်သေး။ တစ်ခါတစ်ခါ ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ပါးနပ်သည့် ကားမောင်းစွမ်းရည်ကြောင့် လူဆိုးတွေ၏ မော်တော်ကားတချို့သာ ပျက်စီးသွားကြရသည် ။ ဇာတ်လိုက်မ

င်းသား၏ ကားမှာ လည်း ပိန်ချိုင့်ရာပရပွဖြင့် မောင်းနှင်သူ ဇာတ်လိုက်
မင်းသား ကိုယ်တိုင်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ချက်တွေဖြင့် ယုတ္တိ
ရှိအောင်တော့ ပြထားသည်။ ။

ဦးနီလာသည် သူ့မြေးအကြီးကောင်နှင့် အတူ ဘောလီးဝုဒ်ဇာတ်
ကားတစ်ကားကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ။ ဘောလီးဝုဒ်ဇာတ်ကားတွေသ
ည် ဦးနီလာတို့ ငယ်ငယ်ကလို မဟုတ်တော့။ အိန္ဒိယဘောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်
လောကသည် အမေရိကန်ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကကို နည်းပညာအ
ရ ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ။ ဦးနီလာတို့ ငယ်ငယ်က အမိတာဘ
ဂျမ်း၊ ခုတော့ ရှုရွတ်ခမ်းတို့ ခေတ် ဖြစ်နေပြီ။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်အ
ရလည်း ဦးနီလာတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကုလားကားဆိုသည် မှာ သီချ
င်းတွေပဲဆိုပြီးတစ်ချိန်လုံး ကခုန်နေကြတာမျိုး မဟုတ်တော့။ ဆင်လိ
မ္မာ၊ နွားလိမ္မာ၊ မြွေလိမ္မာ စသည့် တိရစ္ဆာန်အခြေခံဇာတ်လမ်းတွေ မဟု
တ်တော့။ အခုဇာတ်ကားတွေက ပိုခေတ်မီလာသည်။ ။ အပြေတွေ ဆန်းသ
စ်လာသည်။ ။ အပြောတွေမှာ ကမ္ဘာကြီးမှ အထင်ကရ ဖြစ်ပျက်ပြောင်း
လဲမှုတွေ ထည့်ဝင်လာသည်။ ။ ကမ္ဘာဆန် လာပြီလို့ ပြောရမည်လားမသိ

။

သို့သော်။ သို့သော် ဦးနီလာသည် သူ့မြေးအကြီးကောင်နှင့် အတူ ဇာတ်ကားအား ထိုင်ကြည့်သာ ကြည့်နေရသော်လည်း ဒါတွေကို မနှိုင်းယှဉ်မိ။ အမေရိကန် ဟောလီးဝုဒ် သည် လည်း ဦးနီလာခေါင်းထဲမှာ လည်း မရှိ။ အိန္ဒိယဘောလီးဝုဒ်သည် လည်း ဦးနီလာ ခေါင်းထဲမှာ မရှိ။ ငယ်ငယ်က ဦးနီလာ စွဲမက်ဖူးသော အဓိပ္ပာယ်တရားလည်း မရှိ၊ မရှိ၊ မရှိ ယုတ်စွာအဆုံး ဦးနီလာ မျက်စိရှေ့က တီဗွီဖန်သားပြင်ထက် လှုပ်ရှားပေါ်လွင်နေသော မော်တော်ကားများကိုလည်း ဦးနီလာ မမြင်။ ဆန်းသစ်သော ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ကင်မရာ ပြကွက် တွေကိုလည်း ဦးနီလာ သတိမထားမိ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ရင်သိမ့်တုန်ကြိုးပမ်းမှုများကိုလည်း ဦးနီလာ မတုန်လှုပ်။ မော်တော်ကားချင်း ပြေးရင်း လိုက်ရင်း ပစ်ရင်း ခတ်ရင်း ပေါက်ကွဲကျယ်လောင်တုန်ဟည်းသွားသည့် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဇာတ်ကွက်များ အပေါ်လည်း ဦးနီလာ မျောပါမသွား။ ဒါဖြင့်

ဦးနီလာ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တော့ ဦးနီလာ မလွတ်တမ်း ကြည့်တော့ ကြည့်နေဆဲ။ တစ်ခုပဲ။ ဦးနီလာ ဘာကို ကြည့်နေတာလဲ။

ဦးနီလာ ကြည့်နေတာက လမ်းတွေပဲ ဖြစ်သည် ။ လမ်းတွေကောင်းဖို့ လိုသည် ။ နောက်ဆုံးပေါ် မော်တော်ကားတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း လမ်းတွေကောင်းဖို့ လိုသည် ။ ကင်မရာပြကွက် ဘယ်လောက်ဆန်းသစ်ဆန်းသစ် လမ်းကောင်းဖို့ လိုသည် ။ ဇာတ်လိုက်နှင့် လူဆိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကားပေါ်ကနေ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပြီး ပစ်ခတ်ပြပစ်ခတ်ပြ။ လမ်းကောင်းဖို့ လိုသည် ။ ဦးနီလာအဖို့ တော့ လမ်းကောင်းဖို့ လိုသည် ။

(၂)

“ ဦးနီလာရာ ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ ပြောပါဦး . . . ”

ရာအိမ်မှူး ကိုသန်းမြင့်က ဦးနီလာကို စကားလှမ်းထောက်သည် ။

“ အင်း ဖုန်မထအောင် လုပ်ပေးမယ်လေ ”

“ ဟာဗျာ ဦးနီလာ့စကားက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျား လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ဒီရာသီ ဒီလမ်းတွေပေါ် ကျွဲနွားဖြတ်ရင် ဖုန်ထမှာ ပဲ ”

ကိုမြင့်အောင်နှင့် ကိုအေးမြိုင်တို့ က ဦးနီလာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ကာ ပြောကြသည် ။ ဘထွေးကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြော။ ဦးနီလာက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည် ။

“ ဦးနီလာ ခင်ဗျား ဒီလမ်းကို ဖုန်မထစေချင်ရင် ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းမှ ပဲ ဖြစ်မှာ ” ကိုမြင့်အောင်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သည် ။

“ ကွန်ကရစ်လမ်း ခင်းတယ်ဆိုတာကလည်း အဖြစ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ပတ်ကား ခင်းမှ ရမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း နည်းမကျသေးပါဘူး ”

ရပ်ကွက်လမ်းမထက်မှ ကျွဲ ခွားများ

ကိုအေးမြိုင်က ခေါင်းကို ခါရင်း ပြောသည် ။ ဦးနီလာက

“ ရတယ်လေ ခင်းမယ် ”

“ ဘာခင်းမှာ လဲ ”

“ ကွန်ကရစ်လမ်းလေ ”

“ ကျွတ်၊ ခင်ဗျားဗျာ ”

ကိုအေးမြိုင်စိတ်ထဲ ဒေါသတစ်ချက် ထွက်သွားသည် ။ ဦးနီလာမို့ သာ ဖြစ်သည် ။ တခြားသူဆိုရင် နေရာမှာ တင် ဆွဲထိုးပြီးပြီ။ ဦးနီလာအ

သက်က နဂိုရှိရင်းစွဲထက် အိုစာသည် ။ ၆၀ မရှိတတ်သေးသော်လည်း ၆၀ ကျော်လောက်ဟု ထင်ရသည် ။ လူပုံက ပိန်ကပ်ကပ်။ မျက်လုံးနှင့် နှာခေါင်းသာ မျက်နှာမှာ ပါသည် ထင်ရအောင်ကို ပိန်သည် ။ အဝတ်အစားကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေသည် ။ အင်္ကျီအဖြူက အဖြူမှန်းသိရုံသာ။ ပုဆိုးကတော့ ကုလားတွေ ဝတ်တတ်သော အရောင်ခပ်မွဲမွဲ အကွက်ကျဲကျဲပုဆိုးမျိုး။ ဦးနီလာ၏ ခြေထောက်တွေသည် အသားအရေခြောက်ကပ်နေရသည့် အထဲ မညှပ်တာကြာနေသည့် ခြေသည်းတွေက ခြေချောင်းတွေထိပ်မှာ အသီးသီး ကုပ်ကွေးနေကြသေးသည် ။ စင်စစ် ဦးနီလာသည် ကျွဲနှင့် နွားအကောင် ၆၀ ကျော်လောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် မွေးမြူရေးသူဌေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် အကြောင်းမသိသူကတော့ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်။

“ ဦးနီလာမသိလို့ နော်၊ လမ်းခင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကုန်အကျ သိပ်များ တာ ” ရာအိမ်မှူး ကိုသိန်းမြင့်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောသည် ။

“ မဟုတ်သေးဘူးလေ ရာအိမ်မှူးကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကို သူက ကွန်ကရစ် ခင်းပေးရအောင် ဒီလမ်းတွေက သူပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ လမ်းခင်းပေးပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ က ဦးနီလာလမ်းလို့ ဆိုင်းဘတ်တပ်ပေးရမှာ လား . . . ဒါဆို ဒီရပ်ကွက် နာမည်ကရော ဦးနီလာရပ်ကွက်လား၊ ”

ကိုအေးမြိုင်စကားကြောင့် ရာအိမ်မှူး ကိုသိန်းမြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။

တကယ်တော့ ပြဿနာအရင်းအမြစ်က ဦးနီလာ၏ ကျွဲနွားတွေ ကိုအေးမြိုင်တို့ နေသည့် သဇင် (၂၂)လမ်းကို ဖြတ်သန်းနေသည့် ကိစ္စပဲ ဖြစ်

စံသည် ။ ဖြတ်သန်းတာကတော့ ကြာနေပြီ။ သဇင်(၂၂) လမ်းသည် ရပ်ကွက်ထဲက အခြားလမ်းတွေထက် အိမ်ခြေနည်းသည် ။ ထို့ကြောင့် ပဲ အခြားလမ်းတွေထက် သဇင် (၂၂)လမ်းကို ကျွဲနွားဖြတ်နေခြင်းအား သင့်တော်သည် ဟု ရပ်ကွက်လူကြီးများက ယူဆထားသလားမသိ။ ဦးနီလာကလည်း သဇင် (၂၂)လမ်းကိုပဲ ရပ်ကွက်က သူ့ကို အပိုင်စားပေးသည့် လမ်းသဖွယ် ရာသီမရွေး ဖြတ်သန်းခဲ့သည် ။ ဟိုအရင်က ရပ်ကွက်လူကြီး အဆက်ဆက်နှင့် ဦးနီလာကြားမှာ ဘာတွေနားလည်မှု ရှိခဲ့ကြသည် မသိ။ ခုတော့ ခက်ပြီ။

“ ကဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ လည်း အလုပ်တွေပစ်ပြီး လာရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောကတော့ ရှင်းတယ်၊ ဦးနီလာရဲ့ ကျွဲနွားတွေ ကျွန်တော်တို့ လမ်းက မဖြတ်နဲ့ တော့ဗျာ၊ ဦးနီလာ လမ်းခင်းပြီး ဖြတ်ချင်ရင် အခြားလမ်းတွေကို ခင်းပေးပြီးဖြတ်၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကတော့ မဖြတ်နဲ့၊ ဒါပဲ ”

ကိုမြင့်အောင်က စိတ်သိပ်မရှည်တော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပြန်ရန်ပြင်သည် ။ အစ ပိုင်းတုန်းမှာ တော့ ဒီကိစ္စကို သဇင်(၂၂)လမ်းတွင် နေထိုင်ကြသူ ဘယ်သူကမှ အမုန်းခံ ဝင်မပြော။ သို့သော် ကျွဲနွားဖြတ်သန်းခံရသဖြင့် လမ်းက မိုးတွင်းဆို ရွံ့ဗွက်ဗရပွ။ နွေနှင့် ဆောင်းဖက်ဆို ကျွဲနွားတွေ ဖြတ်လွန်းသောကြောင့် မြေကြီးမှ ဖုန်မှုန့်တွေ စိစိညက်ကာ ဖုန်အလွန်ထသည် ။ လမ်းမကောင်းသည့် အတွက် ဧည့်သည် အလည်ရောက်ရင် ကဲ့ရဲ့ ခံလား ခံရ။ အဝတ်လျှော်ဖွတ် လှန်းထားတွေကို လွင့်နေသော ဖုန်တွေက လာကပ်လားကပ်။ လမ်းထဲနေသူများ ၏ အဆုတ်တွေလည်း မကောင်းချင်တော့ဘဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဖြစ်လားဖြစ်။ အသွားမှာ ကျွဲတစ်သုတ်၊ နွားတစ်သုတ် ဖြစ်သည် ။ အပြန်မှာ လည်း ထိုကျွဲ တစ်သုတ်၊ ထိုနွားတစ်သုတ် ဖြစ်သည် ။ ကျွဲနှင့် နွား ကြားမှာ တစ်

နာရီလောက် ခြားသည် ။ ထိုအတိုင်း တစ်နေ့ ၄ ကြိမ်နှုန်းဖြင့် နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းခြင်းခံနေရတာ ကြာလာတော့ ဘယ်မိသားစုက သည်းခံနိုင်မလဲ ။ သဇင် (၂၂)လမ်းမှာ ကိုမြင့်အောင်တို့ မိသားစု နေသည် ။ ကိုအေးမြိုင်တို့ မိသားစုလည်း နေသည် ။ ဘထွေးတို့ မိသားစုလည်း နေသည် ။ နောက်ထပ် အခြားမိသားစု အနည်းငယ်လည်း ရှိသေးသည် ။

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းကြီး မဆိုလိုဘူး ဦးနီလာ အချိန်ယူပေါ့ဗျာ တစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွဲနွားမွေးမြူရေးခြံတွေဆိုတာ ရပ်ကွက်အပြင်မှာ ပဲ ရှိရမှာ ၊ အရင်ကတော့ ဒီနေရာက မစည်ကားသေးတော့ ဦးနီလာတို့ နေချင်သလို နေလို့ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မရတော့ဘူး၊ လူတွေ ရောက် လာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ လည်း နောက်ပိုင်း လူသစ်တွေ ရောက်လာဦးမှာ ပဲ အဲဒီခါကျရင် ပိုဆိုးမယ် ”

ကိုအေးမြိုင်ကလည်း ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ပြန်ရန်ပြင်သည် ။ တစ်ချိန်လုံး ပွဲကြည့် သက်သက်ဖြစ်နေသော ဘထွေးကတော့ ပြန်ရမည်လား။ နေခဲ့ရဦးမည်လား ဝေခွဲရ ခက်နေသည့် ပုံ။

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဒီတစ်မျိုးပဲ လုပ်စားတတ်လို့ ။ အဲဒါ ဟိုလမ်းကောင်းအောင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်လေ . . . ”

ဦးနီလာက အလွတ်ကျက်ထားသလို ဒါကိုပဲ အထပ်ထပ် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေပြန်သည် ။

“ ဟာဗျ၊ ကလေးစကားမပြောရဘူးလေ ဦးနီလာ ယောက်ျားတွေပဲ ယောက်ျား စကား ပြောတာ ကောင်းတယ် ”

ဒီတစ်ခါ ကိုမြင့်အောင်က ပြန်ဖို့ တကယ်ထရပ်လိုက်သည် ။

“ ခင်ဗျား ဒါပဲပြောနေတယ်၊ လမ်းကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ ဒါ့အပြင် နည်းမှန် လမ်းမှန် နေရာကျဖို့ လည်း လိုသေးတယ်၊ အကောင်းဆုံးက တော့ ခင်ဗျား လမ်းပြပေးမယ့် ပိုက်ဆံကို ကျွဲနွားစားကျက်တွေနဲ့ အနီး ဆုံးမှာ မြေကွက်ဝယ်လိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန်တင်းကုပ် သွားဆောက်တာ အ ကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွဲနွားမွေးနေပြီး ရပ်ကွက်အလည်မှာ ခန့်ခန့်ကြီးနေချင် လို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ ဦးနီလာရယ် ”

ပြောပြီး ကိုမြင့်အောင်နှင့် ကိုအေးမြိုင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထထွက်သွားကြသည်။ ။ ရာအိမ်မှူး ကိုသန်းမြင့်၊ ဦးနီလာနှင့် မပြန်ဖြစ် သေးသော ဘထွေးတို့ သုံးယောက်သာ ရာအိမ်မှူး ကိုသန်းမြင့်အိမ်ဧည့် ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ သုံးယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ် သက်နေသည်။ ။ ဘထွေးက အိမ်ကျရင် အဘွားကြီးကို ဘာပြန်ပြောရမ လဲ စဉ်းစားနေသည်။ ။ အိမ်က အဘွားကြီးက ဖုန်မှုန့်တွေ ရှူရလွန်းလို့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး ဒေါသသိပ် ထွက်နေပြီ။ ရာအိမ်မှူး ကိုသန်းမြင့်က တော့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။ ရပ်ကွက်အနေနှင့် ဦးနီလာ၏ ကျွဲနွားတွေကို ဒီမိုးတွင်းကစပြီး ပေးမဖြတ်တော့ဟု ဖြစ်သည်။ ။ ဦးနီလာကလည်း စဉ်း စားပါသည်။ ။ မနက်က သူ့မြေးအကြီးကောင်နှင့် အတူ ထိုင်ကြည့်ခဲ့ သော ဘောလီးဝုဒ် ဇာတ်ကားထဲမှ လမ်းတွေကို စဉ်းစားနေခြင်းပင်။။

High Speed Weekly Car Journal

No.24, Monday, March 2013

*